

Första Esra Bok.

Inledning.

Esra Bok har sitt namn af sin författare, som war presten Esra. Esra bethder hjelp, och han war en stor hjelp för sitt folk. Han lefde först bland de Judar, som qwarblefwo i den Babyloniska fångenskapen, då Judarne fingo tillåtelse af konung Cyrus att återvända till sitt fädernesland. Blott en del af Judarne begagnade denna tillåtelse i Cyri tid. Detta återtag och de wigtigaste händelser, som sedan tilldrogo sig bland Judafolket, äro i denna bok upptecknade, tillika med återtaget under Esra sjelf med ett annat antal Judar omkring 80 år efter det första återtaget. Boken omsfattar alltså en tidrymb af omkring 80 år, isfrån den tid Cyrus utfärdade påbudet om Judarnes återvändande år 536 före Christi födelse till den wigtiga reformationen år 456 före Christi födelse. Boken kan således delas i två hufwuddelar, neml. 1) Judarnes återtag till Judalandet och templets uppbyggande, cap. 1—6, och 2) presten Esras tag till Jerusalem och hans reformation, eller förbättring både i gudstjenstens inrättning och i folkets tänkesätt och seder enligt Mose lag, cap. 7—10. Esra bok är alltså en fortsättning af Judafolkets historiska böcker och är oundgänglig, såsom den enda tillförlitliga underrättelse wi hafwa om hela den tid, hwarom denna bok handlar. Den visar oss, huru förunderligen Herren walar öfwer sitt folk och tänker på sina löften, äfwen då det för menniskors ögon synes, såsom om icke blott dessa löften glans skulle fördunklas, utan hela Hans riktsplan omintetgöras, såsom det syntes hafwa stett, då Judalandet ödelades, Jerusalem förstördes, templet uppräandades och folket förstingrades såsom fattiga fångar i främmande länder. Sådan är Guds underbara styrelse i sitt rike, att det sundom undergår en stenbar böd och omintetgörrelse för att sedan uppkå med förnygrade krafter. Så war den Babyloniska fångenskapen för Juda rike liksom en graf, hwarifrån det förnygrade uppkod och under Guds styrelse utvecklade sig på ett annat sätt, till des att werldens Frälsare hade synligen fullbordat sin höga kallelse på jorden, hwarefter folket åter förstingrades i en ny fångenskap, som ännu räcker. Men äfwen denna skall, enligt prophetiorna, upphöra och Israels återupptagelse blifwa lif isfrån de böda. Rom. 11: 15.

I. Capitel.

Cores tillåtelse. Sesbazars resa.

Utti första året Cores, konungens i Persien, på det fullkomnas skulle HERrans ord,* taladt igenom Jeremia mun, uppväckte HERren Cores anda, konungens i Persien, att han lät utropa i allt sitt rike och igenom strifwelse, † och säga:

* Jer. 25: 12; cap. 29: 10. † 2 Chron. 36: 22.

De 70 åren, hwarom propheten Jeremia hade talat, Jer. 25: 12, woro nu tilländalupne, och Herren glömdde icke sitt löfte. Den märkwärdige konungen Cyrus, som war bestämde till det redskap, hwarigenom detta löfte skulle fullbordas, hade redan långt förut blifwit omtalad af propheten Esaias och stod just nu på den bestämda

tiden på werldens stora stådeplats såsom den ypperste hjelten, genom hwilken Herren wille krossa sina fienders makt, underkumma det Babyloniska riket och befria Judarne från fångenskapen. Den Högfstes högtra hand kan allting förmandla. Ps. 77: 11.

2. Detta säger Cores, konungen i Persien: HERren Gud i himmelen hafwer gifwit mig alla riket i landen, och hafwer befallt mig bygga sig ett hus i Jerusalem i Juda.

Cyrus war en hedning, men man kan af hans tal och gerningar finna, att han genom Judafolket och i synnerhet genom den store propheten Daniel hade fått kunskap om den sanne Guden, och att han war öppen för sanningen, så att han wille lyda den högste Konungens uppenbarelser. Utan twifwel blef han af propheten Daniel underwisad om Esaias prophetia, Es. 45, och denna uppenbarelse war för honom

en tillräcklig befallning att söka befrämja den sanna Gudens rite.

3. Hvilken som nu ibland eder är af Hans folk, med honom ware hans Gud, och han drage upp till Jerusalem i Juda, och uppbygge HERans Israels Guds hus; * Han är den Gud, som i Jerusalem är. †

* Esra 4: 3. † Ps. 76: 2, 3.

4. Och hvilken som ännu igenlefd är, ehwar som helst han en främling är, honom hjelpe folket i det rum med sifwer och guld, med gods och bostap, af en fri wilja till Guds hus i Jerusalem.

5. Då stodo upp de öfwerste fäder af Juda och BenJamin, och presterna och Leviterna, alla, hwilkas anda Gud uppväckte till att draga upp och bygga HERans hus i Jerusalem.

6. Och alla de, som woro omkring dem, styrkte deras hand med sifwer och gylbene tyg, med gods och bostap och klenodier; fbrutan det de frivillige gäsw.

7. Och konung Cores fick ut HERans hus kär, som NebucadNexar utur Jerusalem tagit hade och låtit lägga uti sin guds hus.*

* 2 Kon. 24: 13; cap. 25: 14. 2 Chrön. 36: 7. Esra 5: 14.

8. Och konung Cores i Persien fick dem ut igenom Mithrebath, räntmästaren, och uträknade dem åt Sesbazar, fbrsten i Juda.

Sesbazar är sannolikt det Babyloniska namnet, som blifwit gifwet åt Serubbabel, hvilken war en af Davids konungsliga slägt, Matth. 1: 12.

9. Och detta är talet: trettio gylbene bäden, och tusen sifwerbäden, nio och tjugu knifwar;

10. Trettio gylbene skålar och de andra sifwerstålar, fyrahundrade och tio, och andra kär, tusen;

11. Så att alla kärnen både af guld och sifwer woro femtusen och fyrahundra. Alla dem förde Sesbazar upp med dem, som utur fängelse uppdrogo ifrån Babel till Jerusalem.

2. Capitel.

De resandes tal och gäswor.

Desse äro de barn utur landen, som uppdrogo utur fängelse, hwilka NebucadNexar,

konungen i Babel, hade fört till Babel, och igentommo till Jerusalem och Juda, hwar och en uti sin stad.

2. Och kommo med Serubbabel: Jesua, Nehemia, Seraja, Keelaja, Mardechai, Bilan, Missar, Bigvai, Rehum och Baana. Detta är nu talet* af männerna i Israels folk.

* Neh. 7: 5, 6.

Jesua eller Josua war öfwersepresten, som sökte Judarne från Babylon, cap. 3: 2, Zach. 3: 1. De män, som här nämnas, woro hufvudpersoner. Sela detta slägtregister är af stor wigt, såsom utgörande en betydlig länk af vår Frälsares stamtafla, Matth. 1, Luc. 3, och det war äfwen ganfka wigtigt för Judarne att hafwa en sådan klar grundtafla gifwen till förekommande af all oredd och strid mellan Israels stammar och släfter efter sängstapen.

3. Paros barn: tutusen hundrade två och sjuttio.

4. Sephatja barn: trehundrade två och sjuttio.

5. Urah barn: sjuhundrade fem och sjuttio.

6. Pahath Moabs barn, utaf Jesua Joabs barn: tutusen åttahundrade och tolf.

7. Glams barn: tusen tihundrade fyra och femtio.

8. Sattu barn: niohundrade fem och fyrtio.

9. Saccai barn: sjuhundrade och sextio.

10. Bani barn: sexhundradet två och fyrtio.

11. Bebai barn: sexhundrade tre och tjugu.

12. Usgads barn: tusen tihundrade två och tjugu.

13. Abonitams barn: sexhundrade sex och sextio.

14. Bigvai barn: tutusen sex och femtio.

15. Abins barn: fyrahundrade fyra och femtio.

16. Aters barn af Jehistia: åtta och nittio.

17. Bezai barn: trehundrade tre och tjugu.

18. Jorah barn: hundrade och tolf.

19. Hasums barn: tihundrade tre och tjugu.

20. Gibbars barn: fem och nittio.

21. Bethlehem's barn: hundra tre och tjugu.
22. Metopha män: sex och femtio.
23. De män af Anathoth: hundra åtta och tjugu.
24. Asmabeths barn: två och fyra.
25. De barn af KirjathUrim, Chephira och Beeroth: sjuhundra tre och fyra.
26. De barn af Rama och Gaba: sexhundra en och tjugu.
27. De män af Michmas: hundra två och tjugu.
28. De män af BethEl och Aj: tuhundra tre och tjugu.
29. Nebo barn: två och femtio.
30. De män af Magbis: hundra sex och femtio.
31. De andra Glams barn: tusen tuhundra fyra och femtio.
32. Harims barn: trehundra och tjugu.
33. Lob, Gadib och Dno barn: sjuhundra fem och tjugu.
34. Jereho barn: trehundra fem och fyra.
35. Senaa barn: tretusen sexhundra och trettio.
36. Presterna: Jedaja barn, af Jesua hus: niohundra tre och suttio.
37. Immers barn: tusen två och femtio.
38. Bakhurs barn: tusen tuhundra sju och fyra.
39. Harims barn: tusen och sutton.
40. Leviterna, Jesua barn och Kadmial af Gobavia barn: fyra och suttio.
41. Sångarena, Asaphs barn: hundra åtta och tjugu.
42. Öhrmwaltarenas barn: Sallums barn, Ater's barn, Talmons barn, Akub's barn, Hatita barn och Sobai barn alla tillhopa: hundra nio och trettio.
43. De Nethinim: Bitha barn, Gafupha barn, Labaoth's barn,
44. Keros barn, Saha barn, Babons barn,
45. Lebana barn, Hagaba barn, Akub's barn,
46. Hagabs barn, Samlai barn, Hannans barn,
47. Gibbels barn, Sahars barn, Reaja barn,
48. Rezin's barn, Metoda barn, Gafams barn,
49. Usa barn, Paseah barn, Besai barn,
50. Asna barn, Meunims barn, Nephusims barn,
51. Balbuts barn, Hatupha barn, Gahurs barn,
52. Bajluts barn, Mehida barn, Garsa barn,
53. Bartos barn, Sifera barn, Thamah barn,
54. Neziab barn, Hatupha barn.
55. Salomos tjenares barn: Sotai barn, Sopherets barn, Peruda barn,
56. Jaala barn, Darkons barn, Gibbels barn,
57. Sephatja barn, Gattils barn, Pochereth's barn af Zebaim, Ami barn.
58. Alla Nethinim och Salomos tjenares barn woro tillhopa trehundra två och nittio.
59. Och desse drogo också med upp af ThelMelah, ThelGarsa, Cherub, Adban och Immer; men de kunde icke utwisa sina fädrens hus eller och sin fäd, om de woro af Israel;
60. Delaja barn, Tobia barn, Metoda barn: sexhundra två och femtio.
61. Och af prestbarnen: Habaja barn, Roz barn, Barfillai barn, den en hustru tog utaf Barfillai, den Gileaditens dotter, och wardt nämnd under deras namn.
62. Desamme sötte efter deras börd's skrifter, och funno dem icke; derför wordo de presterstapet qwitte.
63. Och Thirjatha sade till dem, att de icke skulle äta utaf det allraheligaste, till dess en prest uppstode med Ljus och Fullkomlighet.*

*2 Mos. 28: 30. 4 Mos. 27: 21. Neh. 7: 65.

Thirjatha war en äretitel, som nu Serubbabel, såsom den Persiske konungens underståhållare, förde. Detta embete innehades sedan af Nehemia, Neh. 8: 9. Ljus och Fullkomlighet, Urim och Thummin, fattades således för öfwerstepresten Josua, och Sudarne påstå selswe, att detta

hemlighetsfulla, heliga uppenbarelsemedel aldrig fanns efter den Babyloniska fångenskapen, ehuru de nu vid återkomsten hoppades, att det skulle blifwa dem af Herran återstätt.

64. Hela menigheten såsom en man war tu och fyratio tusen trehundrade och sextio;* * Neh 7: 66.

De föregående talen, jemte de 11 hufvudmännen (v. 2) utgåra blott 29,829, men man bör märka, att blott de, som woro af Juda och Benjamins stammar, räknades. De 12,531, som, i hufvudsumman fattas, woro således af de öfriga tio stammarna.

65. Förutän deras tjänare och tjänarinnor, de woro sjutusen trehundrade sju och trettio, och hade tuhundrade sångare och sångerskor;

66. Sjuhundrade sex och trettio hästar, tuhundrade fem och fyratio mular;

67. Fyrahundrade fem och trettio kameler och sextusen sjuhundrade och tjugusjor.

68. Och somliga utaf öfwersta fäderna, när de kommo till HERANS hus i Jerusalem, wordo de frivillige till Guds hus, att man skulle det sätta uppå sitt rum;

69. Och gåfwo efter sin förmåga till bräfseln åt werket ett och sextiotusen gylben och femtusen pund silfwer och hundrade prestskottlar.

Gylben, drachmer, dariter, woro ett Persiskt guldmünt, som hade sitt namn af det Persiska konunganämnet Darius, utgörande i värde omkring 13 Rdr rmt.

70. Alltså satte sig presterna och Leviterna och somliga af folket och sångarna och dörrwaktarna och de Methinim uti sina städer; och hela Israel i sina städer.

3. Capitel.

Altaret. Töfhyddohögiden.
Templets grund.

Och då sjunde månaden kom, och Israels barn nu woro i sina städer, kom folket tillhoppa såsom en man* till Jerusalem. * Dom. 20: 1. Neh. 8: 1.

2. Och Jesua, Jozabaks son, och hans bröder presterna, och Serubbabel, Sealthiels son,* och hans bröder, stodo upp, och byggde Israels Guds altare till

att offra bränneoffer deruppå, såsom skrifwet står i Moje den Guds manns lag.† * Matth. 1: 12.

† 3 Mos. 6: 9. 5 Mos. 12: 13, 14.

Jesua är en sammandragning af namnet Jehosjua, hwaraf det Öreliska uttalet är Jesus. Denne öfwerstepresten war icke blott för sitt embetes skull en förebild af vår Frälsare, utan profeten Zacharia såg honom i en syn såsom sollets hufvudman stå inför Herran. Hans namn war en efterbild af den helige man, genom hwilken Herren införd folket i Canaans land efter Moje död, och det folk, som nu återkommit ur fångenskapen, kunde äfwen härigenom blifwa styrkte i sin tro, att Herren sjelf också nu war med dem och hade införd dem för andra gången i sina fäders land.

3. Och de satte altaret uppå sin fot; ty en förfrädelse war ibland dem för folket i landen; och offrade HERANOM bränneoffer deruppå om morgon och afton;* * 4 Mos. 28: 3, 4.

De fruktade för folket i landet och woro berföre framför allt angelagne om att upprätta altaret och införa en ordnad gudstjänst, på det de med så mycket förre wisshet måtte kunna förtrösta på Herrans bistånd och beskydd. De blefwo derföre också af Sonom beskyddade.

4. Och de höllo töfhyddohögiden, såsom det skrifwet står,* och gjorde bränneoffer hwar dag efter det tal, som det sig borde, hwar dag sitt offer;

* 3 Mos. 23: 34. 4 Mos. 29: 12, 13.

5. Derefter och de dagliga bränneoffer, och nymånaders, och alla HERANS högtidsdagars, som helgade woro, och alla frivilliga offer, som de HERANOM frivilligt gjorde.* * Neh. 10: 33.

6. På första dagen i sjunde månaden begynte de att gbra HERANOM bränneoffer; men grundwalen till HERANS tempel war ännu icke lagd.

7. Men de gåfwo stenhuggare och timmermän penningar; och spis och bryd och öfwa dem i Sidon och Tyro, att de skulle låta komma cederträ af Libanon till sjöns in till Japho, efter Cores, konungens af Persien, befallning till dem.

8. Uti andra året, sedan de kommo till Guds hus i Jerusalem, uti den andra månaden begynte Serubbabel, Sealthiels son, och Josua, Jozabaks son, och de andre af deras bröder, prester och Leviter, och alla de, som af fångelsefset komne woro till Jerusalem; och stle-

lade Leviterna, allt ifrån tjugu år och derutöfver, att de skulle drifwa werket på HERRANS hus.

9. Och Jesua stod med sina söner och bröder, och Kadmiel med sina söner, och Juda barn, såsom en man till att drifwa arbetarena på Guds hus, nemligen Henabads barn med deras barn och deras bröder Leviterna.

10. Och då byggningsmännerna lade grundwalen på HERRANS tempel, stodo presterna klädde med trumpeter; och Leviterna, Asaphs barn, med cymbaler, till att lofwa HERRAN med Davids ditt, Israels konungs:

11. Och sjöngo emot hvarannan med lof och tackägelse HERRANOM, att Han god är,* och Hans barmhertighet warar i ewighet öfwer Israel. Och allt folket upphöf sin röst till HERRANS lof, att grunden på HERRANS hus lagd war.

* Ps. 136: 1.

12. Men många af de gamla prester och Leviter och öfverste fäder, som det förre huset sett hade i det grundwal, och detta hus war för deras ögon, greto med hög röst; dock upphöjde många sin röst till glädje;

13. Så att folket icke kunde känna det glädjerop för grätropet i folket; ty folket ropade högt, så att man hörde ropet långt ifrån.

Den rörande bekrifningen af den blandade finneskämningen wid detta högtidliga tillfälle måste ännu göra ett djupt intryk på hvarje hjerta, som älskar HERRANS hus och den rätta gudstjensten. Den, som icke älskar HERRANS tempel, kan icke älska HERRAN sjelf. De, som hade sett det härliga templet före fångenskapen, kunde nu icke annat än förja, då de sågo, huru ringa beremot det tempel skulle blifwa, som nu grundades. Men Herren tröföde dem genom profeten Haggai med den försätran, att detta templets härlighet skulle blifwa större än det första. Och denna större härlighet, som utlofades, war Herren af himmelen sjelf, enda Sonens härlighet af Fadren, full med nåd och sanning.

4. Capitel.

Byggnaden hindras till Darit tid.

Då nu Juda och BenJamins motståndare hörde, att fångelsens barn byggde HERRANOM Israels Gud templet;

De motståndare, som menas, woro Samariterna, det blandade folk, som bestod af allahanda hedningar, hwilka dit blifwit inflyttade och sammanfått med gwarleswor af de tio stammarna. Se 2 Kon. 17: 24.

2. Kommo de till Serubbabel och till öfversta fäderna, och sade till dem: Wi wilja bygga med eder; förty wi söka eder Gud, lifasom I; och wi hafwa offrat allt ifrån den tid Esarhaddon, konungen i Assur, förde oss hit upp.

3. Men Serubbabel och Jesua och de andre öfverste fäder i Israel swarade dem: Det befämmer sig icke, att wi och I bygga vår Guds hus, utan wi wilja allena bygga HERRANOM Israels Gud, såsom Cores, konungen i Persien, subit hafwer.*

* Esra 1: 3; cap. 5: 13.

4. Då hindrade folket i landet Juda folks hand, och afsträckte dem af byggningen;

5. Och legde rådgifware emot dem, och förhindrade deras råd, så länge Cores, konungen i Persien, lefde, intill Darit regemente, konungens i Persien.

Genom Judarnes rena nit om HERRANS lag blefwo Samariterna wiserligen retade till ännu mera hat emot Judarne, men de blefwo tillika eggade att bemöda sig om rening ifrån allahanda hedniska brud, och derigenom blefwo de förberedde till Christendomens emottagande. Detta war således en stor winning för Guds rike. Deremot, om Judarne hade gifwit efter och af falskt fördragsamhet och ligkiltighet om HERRANS rena lag och gudstjenst gjort gemensam sak med Samariterna, så skulle bägge folken derigenom nedsjunkit uti ofunnighet och hedendom. Den sanna fördragsamheten och den sanna kärleken får albrig sträda sig så långt, att man drager uti främmande of med de otrogna och deltager uti det, som är emot Guds ord.

Denne Darius war Darius Hytaspis, hwilrens företrädare war Smerdes. Således blef tempelbyggnaden afbruten under en längre tid.

6. Men då Ahasveros wardt konung, uti hans rikes begynnelse, skrefwo de ett klagomål emot dem af Juda och Jerusalem.

7. Och uti Arthasasta tid skref Wislam, Mithredath, Tabeel och de andre af deras råd till Arthasasta, konungen i Persien; och skriften i breswet war på Syrista skrifwen, och wardt på Syrista uttydd.

Syrista betyder här Arameiska eller Chalbeiska. Härifrån till Cap. 6: 19, är grundtexten i

denna bot icke Hebreiska utan Chaldeiska, som skiljer sig ifrån Hebreiskan något mera än Danskan från Swenskan.

8. Nehum, kansleren, och Simsai, skrifwaren, skrefwo detta bref emot Jerusalemlen till konung Arthahsasta:

9. Wi Nehum, kansler, och Simsai, skrifware, och andre i det rådet, af Dina, af Apharsach, af Tharpelath, af Persien, af Arach, af Babel, af Susan, af Deha och af Glam;

10. Och de andra folk, hwilla den store och högprisade Åsnappar förståndt hade, och satt uti Samarie städer, och andre på denna sidan elfwen, och i Caanaan.

Åsnappar måste hafwa warit Asfer Saddons befälhafware, som på denne konungs befallning intog Samarien, v. 9.

11. Och detta är brefwets lydelse, som de till konung Arthahsasta sände: Dina kjenare, de män på denna sidan elfwen, och Cheeneth.

12. Runnigt ware konungen, att de Judar, som ifrån dig hit upp till och komne äro till Jerusalem, i den upprifsta och onda staden, bygga honom upp, och gbra hans murar, och låta uppgå dem af grunden.

13. Så må nu konungen weta, om denne stad uppbyggd warder, och murarne igen uppsatte, så warda de icke gifwande skatt, tull och årliga utstyhber, och deras anslag warder kommande konungarna till stada.

14. Så efter wi alla hafwa warit med och nederlagt templet, hafwa wi icke längre kunnat se på konungens förattelse; derföre sända wi nu och låta det tungdra konungen;

Nederlagt templet, grt.: Emedan wi med salt hafwa saltat templet. Det war i forn tiden brukligt att frö salt öfwer gruset af förörda byggnader, för att gifwa tillfänna, att det aldrig åter skulle uppbyggas. Således hade också salt blifwit kastadt öfwer tempelgrunden. Emedan salt är en sinnebild af waraktighet, så skulle det i sådana fall wara tecken till beständig förödelse. Dessa motståndare söla nu att reta konungens högmob med den framställning, att det wore en skam, om det stora förödelserverket skulle blifwa af så kort waraktighet.

15. Att man låte söka i dina fädrens Chrönikor, så skall du finna i samma Chrönikor och försara, att denne staden är upprorisk, och för konungar och länder skadelig, och kommer bestilkes andra

till affall af ålder; derföre staden och förstörd är.

16. Ty gifwa wi konungen till förstå, att om denna stad uppbyggd warder och dess murar uppsatte, så behåller du intet för dem på denna sidan elfwen.

17. Då sände konungen ett swar till Nehum, kansleren, och Simsai, skrifwaren, och de andra i deras råd, som i Samarien bodde, och de andra på hinsidan elfwen: Frid och helse;

18. Brefwet, som J till och sändt hafwen, är uppenbarligen läst för mig.

19. Och är af mig befallt, att man söla skulle, och är funnet, att denna stad af ålder hafwer kastat sig upp emot konungar, och uppror och affall ster deruti.

20. Hafwa också mäktige konungar warit i Jerusalem, som rådit hafwa öfwer allt det, som hinsidan elfwen är; så att dem hafwer tull, skatt, och årliga utstyhber gifna warit.

21. Så gbrer nu efter denna befallning: förtager de samma män, att staden icke byggd warder, intill dess befallning af mig gifwen warder.

22. Så ser nu till, att J härutinnan icke försumlige ären, att konungen ingen stada häraf ster.

23. Då nu konungens Arthahsasta bref läset wardt för Nehum och Simsai, skrifwaren, och deras råd, brogo de straxt upp till Jerusalem till Judarna och förhindrade dem med arm och wälde.

24. Då höll upp arbetet på Guds hus i Jerusalem, och blef tillbata allt intill det andra året Darti, konungens i Persien.

Brefwet war ganska listigt och försattligt och framställde salen för konungen i Persien i ett sådant falskt stes, att han latte tro dertill och förbjöd Judarne att fortsätta tempelbyggnaden. Men den högste Konungen kan leda konungars hjertan efter sin wiisa, och efter en för Judarne swär präfningsstid kom en konung på den Persiska thronen, som gaf åt Judarna frihet att uppbygga templet och tjena Herran på fädrens wis.

3. Capitel.

Serubbabel bygger. Thathnai bref.

Och de propheter Haggai* och Sachariaf, Jddo son, propheterade till Su-

barna, som i Juda och Jerusalem bodde, i Israels Guds namn.

* Sagg. 1: 1. † Zach. 1: 1; cap. 6: 13.

Son, d. ä. sonson, Zach. 1: 7.

2. Då stodo Serubbabel upp, Salthiels son, och Jesua, Jozabaks son, och begynte till att bygga Guds hus i Jerusalem; och med dem Guds profheter, som dem styrkte.

3. På den tiden kom till dem Thathnai, landshöfdingen på denna sidan elfwen, och Sethar Bosnai och deras råd, och sade alltså till dem: Ho hafwer befallt eder att bygga detta huset och uppsätta dess murar?

4. Då sade wi dem, huru männerna hette, som denna byggning för händes hade.

5. Men deras Guds öga kom uppå Judarnas äldsta, så att dem icke förtagget wardt, till dess man måtte låta komma saken till Darios, och en skrifwelse derom igenkomme.

Guds öga betyder Guds wakande wård och beskydd.

6. Och detta är brefwets innehåll, som Thathnai, landshöfdingen på denna sidan elfwen, och Sethar Bosnai och deras råd af Apharsach, som på denna sidan elfwen woro, sände till konung Darios.

7. Och de ord, som de till honom sände, lydte alltså: Konungen Darios all frid.

8. Konungen ware weterligt, att wi kommo uti Judiska landet till den stora Gudens hus, hwilket man bygger med allahanda stenar, och hjeltar lägges man i wäggarna, och arbetet går fast fram i deras händes.

Allahanda stenar, grt.: stora stenar, egentl. rullningsblock, stora att de behöfde framwältas.

9. Men wi hafwa frågat de äldsta och sagt till dem alltså: Ho hafwer befallt eder bygga detta hus och uppsätta dess murar?

10. Då frågade wi, huru de hette, på det wi skulle det låta dig förstå, och wi hafwa de mäns namn beskrifna, som deras öfwerstar äro.

11. Men de gäfw oß dessa ord för swar, och sade: Wi äro himmelens och jordens Guds tjenare, och bygga det hus upp, som för många år byggt war,

hwilket en stor Israels konung byggt och uppsatt hade.*

* 1 Kon. 6: 2.

12. Men då våra fäder förtrnade* Gud af himmelen, gaf Han dem uti Nebucadnezars hand, konungens i Babel, den Chaldeen; han slog detta hus ned, och förde bort folket till Babel.

* 2 Ebrön. 36: 16, 17.

13. Men i första året Cores, konungens i Babel, befallde samma konung Cores att bygga detta Guds hus.*

* 2 Ebrön. 36: 22, 23. Esra 1: 3.

14. Ty oß de gylbene och silfwerkärl i Guds hus, som Nebucadnezar utur templet i Jerusalem tagit hade och fört uti det templet i Babel,* dem tog konung Cores utur templet i Babel och stäl dem Seshazar wid namn, den han för en landshöfding satte,

* Esra 6: 5.

15. Och sade till honom: Tag dessa kärlen; far bort, och för dem uti templet i Jerusalem, och låt uppbygga Guds hus i sitt rum.

16. Då kom samme Seshazar och lade grundwalen till Guds hus i Jerusalem. Ifrån den tiden hafwer man byggt, och är ännu icke fullkomnad.

17. Om nu konungen tädes, så låte söta i konungens stathus, som i Babel är, om det så befallt är af konung Cores, att bygga Guds hus i Jerusalem, och sände till oß konungens mening härom.

6. Capitel.

Darios befäller bygga. Templet bygges, wiges. Passah hålles.

Då befallde konung Darios, att man söta skulle i kansliet, uti konungens stathus, som i Babel låg.

2. Då fann man i Ahmeta på det slottet, som i Medien ligger, en bok, och derutinnan war ett sådant ärende beskrifwet:

3. Babel fanns icke det påbud, som Cyrus hade utgifwit, utan i den gamla hufvudstaden i Medien, Ahmeta eller Etbatana, som nu kallas Samadan.

3. Uti första året konungs Cores befallde* konung Cores uppbygga Guds hus i Jerusalem på det rum, der man

offrar, och grundwal lägga till sextio alnars höjd; till bredden så sextio alnar;

* Esra 1: 2.

4. Och tre väggar af allahanda stenar, och en vägg af träb;* och koften skall gifwen warda utaf konungshuset.

* 1 Kon. 6: 36.

Se cap. 5: 8.

5. Dertill de Guds hus gylbene och silfwerthy, som NebucadNexar utur templet i Jerusalem tagit och till Babel fört hade, skall man igengifwa, så att de skola igensörde warda uti templet i Jerusalem i sitt rum i Guds hus.*

* Esra 1: 7; cap. 5: 14.

Så lydte berättelsen om Cyri påbud.

6. Så farer nu långt ifrån dem, du Thathnai, landshöfvinge hinsidan wid elfwen, och Sethar Bosnai och deras råd på Apharach, som hinsidan elfwen ären.

7. Låter dem arbeta på Guds hus, så att Judarnas höfvinge och deras äldsta måga bygga Guds hus på sitt rum.

8. Är också af mig befallt, hwad man de äldsta i Juda utfå skall till att bygga Guds hus; nemligen, att man skall sliteligen taga utaf konungens bråstfel, det är af den ränta hinsidan elfwen, och gifwa männerna, och att man icke förhindrar dem.

9. Och om de behöfwa kalfwar, lam eller bockar till bränneoffer till himmelens Gud, hwete, salt, win och olja, efter presternas sed i Jerusalem, skall man dem gifwa dagligen hwad de behöfwa; och att detta sker ofbrummeligen;

10. Att de måga offra till en söt lukt Gudt i himmelen, och bedja för konungens lif och hans barns.

11. Af mig är denna befällning gifwen; och hwilken menniska dessa orden förwänder, utaf hans hus skall man taga en bjelle, och resa honom upp; och hänga honom deruti, och hans hus skall stamligen förörbdt warda för den gernings skull.

12. Och Gud, som hafwer låtit sitt namn bo der, förstöre alla konungar och folk, som sin hand uträcka till att förstöra och nederstä Guds hus i Jerusalem: Jag Darios hafwer detta be-

fallt, att detta skall också alldeles fullföljdt warda.

Detta war det påbud, som Darios nu utfärdade.

13. Då gjorde det Thathnai, landshöfvingen hinsidan elfwen, och Sethar Bosnai med deras råd, till hwilka konung Darios sändt hade, sliteligen.

14. Och Judarnas äldste byggde, och det gick för handen, efter den profhetens Haggai och Zacharia, Idos söns profhetia; och de byggde, och uppsatte efter Israels Guds befällning och efter Sores, Darios, och Arthahasta, konungarnas i Persten, befällning;

Denne är en annan Arthahasta, än den, som omtalas Cap. 4: 7. Den Arthahasta, som här omtalas, gynnade tempelbyggnaden. Se Cap. 7: 1, 7. Gick för handen: hade framgång.

15. Och fullkomnade huset intill tredje dagen i den månaden Ubar, det war sjette året af konung Darios rike.

16. Och Israels barn, presterna, Leviterna, och de andra fångelssets barnen höllo Guds hus wigning med glädje;

17. Och offerade* i Guds hus wigning hundrade kalfwar, tvåhundra lam, fyrahundra bockar; och till syndoffer för hela Israel tolf getabockar efter släkternas tal i Israel.

* Esra 8: 35.

18. Och de satte presterna i deras ordning och Leviterna i deras wakt till att tjena Gud, som i Jerusalem är; såsom skrifwet står i Mose bok.*

* 4 Mos. 3: 6; cap. 8: 9.

19. Och fångelssets barn höllo Passah på fjortonde dagen i den första månaden.*

* 2 Mos. 12: 6.

20. Ty presterna och Leviterna hade renat sig, så att de alla rene woro såsom en man; och de slagade Passah för alla fångelssets barn och för deras bröder presterna och för sig.

21. Och Israels barn, som af fångelsset woro igenkomne, och alla de, som sig till dem affstilt hade ifrån hebitngarnas orenhet i landet till att söla HERAN Israels Gud, äto;

22. Och höllo offerade bröds högtid i sju dagar med glädje; förty HERAN hade gjort dem glada, och wändt konungens hjerta af Asjur till dem, så

att deras händers styrsta wordo i werket på Guds hus, den Israels Gud är.

Den Persiske konungen war nu konung af Assyrien, och detta nämnes här såsom en hög äretitel, emedan Assyrien fort tid förut varit det mäktigaste rike.

7. Capitel.

Esra resa, pass, los.

Seban detta stedt war i Arthahsasta rike, konungens i Persien, tom ned af Babel Esra, Seraja son, Asaria sons, Hilkia sons,

2. Sallums sons*, Zadoks sons, Nhitobs sons,

* 1 Chrön. 6: 13.

3. Amaria sons, Asaria sons, Merajoths sons,

4. Serahja sons, Usfi sons, Bukki sons,

5. Abisua sons, Pinehas sons, Eleazars sons, Arons den öfwerste prestens sons;

6. Hwilken en städlig skriftlärd war i Mose lag, som HERren Israels Gud gifwit hade: och konungen gaf honom allt det han begärde, efter HERrans hans Guds hand öfwer honom.

Om denne Esra är denamme, som i Tyri tid togade med Judarne till Jerusalem, så måste han nu hafwa varit mycket gammal, och han måste efter det första taget till Judalandet hafwa återvändt till Babylonien. Jfr Neh. 12: 1.

7. Och drogo några upp af Israels barn, prester, Leviter, sångare, öfverwaktare och Methinim till Jerusalem i sjunde året konungens Arthahsasta.

8. Och de kommo till Jerusalem i femte månaden, det är sjunde året konungens.

9. Förty på första dagen i första månaden wardt han till råds att uppdraga ifrån Babel; och på första dagen i femte månaden kom han till Jerusalem efter Guds goda hand* öfwer honom.

* Esra 8: 18.

10. Ty Esra sticade sitt hjerta till att söta HERrans lag, och till att gbra och lära i Israel bud och rätter.

11. Och detta är bresfwets innehåll, som konung Arthahsasta gaf Esra presten, den skriftlärde, hwilken en lärare war i HERrans ord, och Hans bud öfwer Israel:

Esra war en lärd man och upplyst genom den Helige Andas ingifwelse i hög grad, så att genom honom det Gamla Testamentets heliga Skrifter, så många, som redan funnos, blefwo samlade och bragta uti ett ordnadt skid. Propheten Malachis bol tillades seban. Esra hade således ett stort och wigtigt wärf att uträtta, att ordna ide blott de heliga Skrifterna, utan och tempelinrättningen och gudstjensten, domstolarne och lagwäsendet, och så widt som möjligt förbättra folkets sebliga tillstånd. För att nu härwid undersebbjas äfwen af den werkliga maktens inflytelse behöfde han den fullmakt, som här omtalas.

12. Arthahsasta, konung öfwer alla konungar, till Esra, presten, den skriftlärde i Guds lag af himmelen, frid och helsa.

13. Af mig är befallt, att alla de af Israels folk, som frivillige äro i mitt rike, och presterna och Leviterna, till att fara till Jerusalem, att de måga fara med dig;

14. Utände af konungen och af de sju rådherrar* till att besöka Juda och Jerusalem, efter din Guds lag, hwilken i din hand är;

* Esth. 1: 10, 14.

Konungen i Persien hade ett råd af sju personer. Det är sannolikt att dessa sju råd skulle afbildas af sju himmelska andar, hwarom den Persiska gubaläran talar, och konungen sjelf ansågs såsom gud. Äfwen bland Perserne war sjutalet ett heligt tal. Det är troligt, att den Persiska läran hemtade mycket utur de heliga skrifter, som Judarne hade med sig, men wansällde och ombildade den Heliga Skrifts sanningar på sitt eget wis. De sju himmelska andar eller Amshaspands, om hwilka deras lära talar, skulle föreställa de sju planeternas andar; men de kunde äfwen anses såsom en egen utmålning af Ef. 11: 2.

15. Och att du medtager silfwer och guld, som konungen och hans rådherrar frivillige gifwa* Israels Gud, hwilkens boning i Jerusalem är; †

* Esra 8: 25. † Esra 1: 3.

16. Och allahanda silfwer och guld, som du finna kan i hela Babels landskap med det, som folket och presterna frivilligt gifwa till Guds hus i Jerusalem:

17. Allt detta tag, och köp stitelligen för de samma penningar kalfwar, lam, bockar och spiskoffer och drickoffer, att man må offra uppå altaret wid eder Guds hus i Jerusalem.

18. Dertill hwad dig och dina bröder täckes, att gbra af de penningar,

som öfwerblifwa, det gbrer efter eder Guds wilja.

19. Och de tyg, som dig antwardas till embetet i din Guds hus, öfwerantwarda dem infdr Gud i Jerusalem.

20. Hvad sedan mer af nöden är till din Guds hus, det du behöfwer utgifwa, det låt utgifwa utur konungens kammare.

21. Jag, konung Arthahastta, hafwer detta besatt råntmästarena på hinsidan elfwen, så att hvad Esra, presten, den skriftlärde i Guds lag af himmelen, af eder ästar, att I det stitelligen gören;

22. Allt intill hundrade centner silfwer och intill hundrade corer hwete och till hundrade bath win och till hundrade bath olja och salt utan mått.

23. Allt det der hörer till Guds lag af himmelen, att man det stitelligen låter komma till Guds hus af himmelen; att en wrede icke må komma öfwer konungens rike och hans barn.

24. Och eder skall wetterligt wara, att I icke makt hafwen att lägga någon utskuld, tull, eller årlig ränta på någon prest, Levit, sångare, dörrwaktare, Methinim, och tjenare i denna Guds hus.

25. Men du, Esra, efter din Guds wisdom, som i din hand är, uppsätt domare och lagmän, som allt folket döma måga, som på hinsidan elfwen är, alla de som weta din Guds lagar, och alla de som icke weta den, dem lär.

26. Och alle de, som icke med stit gbra din Guds lag och konungens lag, de stola straxt hafwa sin dom fdr sin gernings skull, antingen till döds eller till landsflykt eller till penningeflitt eller till fångelse.

27. Sofwad ware HERren våra fäders Gud, som sådant konungen ingafwit hafwer, att han skulle bepryda HERrans hus i Jerusalem;

28. Och tillböjt sin barmhertighet till mig, fdr konungen och hans råds herrar och alla konungens wäldiga: och jag wardt styrkt efter HERrans min Guds hand öfwer mig, och församlade de öfversta i Israels hus, att de med mig ditt upp drogo.

S. Capitel.

Esras följe, fasta, skatt, offer.

Desa äro hufwudena fdr deras fäder, som räknade wordo och med mig uppdrogo ifrån Babel i den tiden, då konung Arthahastta regerade.

2. Af Pinehas barn: Gersom; af Jthamars barn: Daniel; af Davids barn: Hattus.

3. Af Sechania barn, Paros barn: Sacharia, och med honom räknade hundrade och femtio män.

4. Af Bahath Moabs barn: Elhoenat, Seraja son, och med honom tvåhundrade män.

5. Af Sechania barn: Jahafiels son, och med honom trehundrade män.

6. Af Abins barn: Ebed, Jonathans son, och med honom femtio män.

7. Af Glams barn: Jesaja, Athalia son, och med honom sjuttio män.

8. Af Sephatja barn: Sebadia, Michaels son, och med honom åttatio män.

9. Af Joabs barn: Obabja, Jehiels son, och med honom tvåhundrade och aderton män.

10. Af Selomiths barn: Josphia son, och med honom hundrade och sextio män.

11. Af Bebai barn: Sacharia, Bebai son, och med honom åtta och tjugu män.

12. Af Usgads barn: Johanan, Kattans son, och med honom hundrade och tio män.

13. Af de sista Abonitams barn, och hette alltså: Elipheleth, Jehiel, och Semaja, och med dem sextio män.

14. Af Bigvai barn: Uthai och Sabbud, och med dem sjuttio män.

15. Och jag församlade dem till elfwen, som kommer till Ahava, och wi blefwo der i tre dagar; och då jag gaf att uppå folket och presterna, fann jag der inga Leviter.

16. Då sände jag till Elieser, Aziel, Semaja, Elnathan, Jarib, Elnathan, Nathan, Sacharia och Mesullam, öf-

werstar, och Jojarib och Elnathan, lä-
rare;

17. Och sände dem ut till Idbo, öf-
wersten, till Caspghja, att de skulle hemta
of tjenare uti vår Guds hus; och jag
gaf dem in, hwad de tala skulle med
Idbo och hans bröder, de Methinin, i
Caspghja.

18. Och de hade till of efter Guds
goda hand öfwer of* en skot man utaf
Maheli barn, Levi sons, Israels sons,
Serebia, med hans söner och bröder,
aberton;

* Esra 7: 9.

19. Och Hasabia och med honom
Besaja af Merari barn med hans bröder
och deras söner, tjugu;

20. Och af de Methinin, hwilka Da-
vid och förstarna gåfwo till att tjena
Leviterna, tvåhundra och tjugu, alle
nämnde wid namn.

21. Och jag lät der wid elswen wid
Ahava utropa en fasta, att wi skulle
ödmjuka of för vår Gud till att söka
af honom en rätt väg för of och våra
barn och alla våra häfwor.

22. Ty jag ständes bedjas ledsagare
och resenärer af konungen, att de skulle
hjälpa of för fienderna på vägen; förty
wi hade sagt konungen: Vår Guds
hand är till det bästa öfwer alla de
honom söka; och Hans starkhet och
wrede öfwer alla dem, som honom öf-
wergifwa.

23. Alltså fastade wi, och sökte detta
af vår Gud, och Han hörde of.

Suru leswande Esras gudskrutkan war, och
huru angelägen han war att icke på något sätt
wanära Herran eller ohelga Hans namn, wisar
sig icke blott uti hans brinnande bön och lofsång,
utan nu särskildt beruti, att han icke wille wis-
den minsta räddhaga eller söka menligt bestydd,
seban han hade afslagt den bekännelsen, att Guds
hand är till det bästa öfwer alla dem, som
honom söka. Denna förtröstan will han nu
ådagalägga, för att icke genom någon misströstan
wanhelga Herrans namn och gifwa hedningarna
anledning att förakta Israels mäktiga Gud.

24. Och jag afskilde tolf af de öf-
wersta presterna, Serebia och Hasabia,
och med dem tio deras bröder;

25. Och wägte dem till silfwer och
guldb och tyg till häfoffer i vår Guds
hus, hwilka konungen och hans råds-

herrar och förstar och hela Israel, som
för handen war, till häfoffer gifwit
habe.*

* Esra 7: 15.

26. Och wägte dem till i deras hand
sexhundrade och femtio centner silfwer;
och i silfwerthyg hundrade centner, och i
guldb hundrade centner;

27. Tjugu gylbene skålar, de höllo
tusende gylben, och två goda kostliga
kopparfärl, klara såsom guldb;

28. Och sade till dem: I ären helige
Görranom; så äro och kärnen heliga;
dertill det frigifna silfwer och guldb Görr-
anom ebra fädrens Gud.

29. Så waker, och bewarar det, till
beh I wägen det in för öfwersta pre-
sterna och Leviterna* och öfwersta fä-
berna i Israel i Jerusalem uti Görrans
hus skfor.

* Neh. 10: 39; cap. 12: 44.

30. Då togo presterna och Leviterna
det wägda silfret och guldet och kärnen,
att de skulle födra det till Jerusalem till
vår Guds hus.

31. Alltså foro wi ifrån elswen Ahava
på tolfte dagen i första månaden, att
wi skulle draga till Jerusalem; och vår
Guds hand war öfwer of, och bewarade
of ifrån fiendernas hand och förfåt på
vägen.

32. Och wi kommo till Jerusalem,
och blefwo der i tre dagar.

33. På fjerde dagen wardt wägd
silfret och guldet och kärnen uti vår
Guds hus under Meremoths hand, Uria
sons prestens, och med honom war Ele-
azar, Pinehas son; och med dem Josu-
bad, Jesua son, och Noadja, Binnui
son, de Leviter:

34. Efter hwars tal och wigt; och
wigten wardt på den tiden all beskri-
wen.

35. Och fängelssets barn, som utur
fängelsset komne woro, offrade bränneoffer
Israels Gudi tolf stutar för hela Israel,
sex och nittio wädrar, sju och sjuttio
lam, tolf bockar till synoffer; allsam-
mans till bränneoffer Görranom.*

* Esra 6: 17.

36. Och de antworbade konungens
befallning åt konungens embetsmän och

landshöfdingar på denna sidan elfwen; och de upphöjde folket och Guds hus.

9. Capitel.

Folkets synd. Esras bot, bön.

Då nu allt detta bestäldt war, gingo till mig de öfwerste och sade: Israels folk och presterna och Leviterna äro icke affslide ifrån folken i landen, efter deras styggelse, som är de Cananeers, Hetheers, Pherezeers, Jebuseers, Ammoniters, Moabiters, Egypters och Amorreers.

2. Förty de hafwa tagit deras dötrrar och deras söner, och gjort den heliga sâden menlig med folken i landen; och öfwerstarnas och råds herrarnas hand war den första i denna misgerning.

3. Då jag detta hörde, ref jag mina kläder och min hjortel sönder, och utryckte mitt hufwudhår och slägg, och satt ensam.

4. Och sig församlade till mig alla de, som Israels Guds ord fruktade, för deras öfwerträdelse, som i fångellet varit hade; och jag satt ensam allt intill aftenoffret;

5. Och wid aftenoffret stod jag upp af min jemmer, och ref mina kläder och min hjortel sönder, och fôll uppå mina knän, och uträckte mina händer till HERAN min Gud;

6. Och sade: Min Gud, jag skämmas och blyges att upphäfwâ mina ögon till Dig, min Gud; ty wâr misgerning är wægen öfwer wårt hufwud,* och wâr skuld är stor upp till himmelen. †

* Ps. 38: 5. † 1 Moj. 18: 20, 21. 2 Ebrön. 28: 9.

7. Allt ifrån wâra fâders tid hafwa wi varit i stor skuld allt intill denna dag; och för wâra misgerningars skull äro wi och wâra konungar och prester gifne i konungarnas hand i landen, uti swärd, i fångelse, i rof och i ansigtes blygd, såsom det går i denna dag.

8. Så är öf dock nu någon liten tid nåd af HERAN wâr Gud wedersaren, att ännu något af öf är qwar blifwet, att Han skulle gifwa öf en nagel i sitt

heliga rum, och att wâr Gud skulle upplösa wâra ögon, och gifwa öf ännu ett litet lif i wâr tråldom;

Nagel betednar fasthet, hållningsfäste. 3fr Ef. 22: 23. Dermed menas den frihet, som nu hade blifwit gifwen åt folket, att de fingo hafwa sin egen gudstjenst och öfwerhetspersoner af deras eget fol.

9. Förty wi äro trålar, och wâr Gud hafwer icke förlåtit öf, ändoc wi trålar äro; och hafwer böjt till öf barmhertighet för konungarna i Persien, att de låto öf leswa, och upphöja wâr Guds hus, och upprätta bef försädring, och gifwa öf en gård i Juda och Jerusalem.

Förlåtit, d. ä. öfwergiftwit.

10. Nu, hwad skola wi säga, wâr Gud, efter detta? Att wi dina bud öfwergiftwit hafwa,

11. Som du genom dina tjenare propheterna hubit hafwer, och sagt: Det land, som I utt kommen till att besitta det, är ett orent* land igenom folkens orenhet i landen uti deras styggelser, med hwilka de hafwa upphyllt det med orenhet allt omkring.

* 3 Moj. 18: 25, 27.

12. Så stolen I nu icke gifwa edra dötrrar deras söner, och deras dötrrar stolen I icke taga åt edra söner,* och söter icke deras frid eller wälfärd i ewig tid; på det I stolen blifwa mäktige och äta det goda i landen, och lemna det edra barn till arfs i ewig tid.

* 5 Moj. 7: 3.

13. Och efter allt det, som öfwer öf kommet är för wâra onda gerningars och stora synders skull, hafwer Du wâr Gud öfwerjett med öf det wi illa gjort hafwa, och hafwer giftwit öf en förlofning, såsom det nu är för ögonen.

14. Men wi hafwa wändt öf om, och låtit dina bud fara, så att wi hafwa befryndat öf med dessa styggelsers folk: wilt Du då wred wâra öfwer öf, till bef det allt ute är, så att intet qwar blifwer, eller ingen förlofning mer är?

15. HERAN Israels Gud, Du är rättfärdig, ty wi äro igenblefne och behållne, såsom det i denna dag för ögonen är: si, wi äro för dig uti wâr skuld; ty förden skull kan man icke blifwa stånande för Dig.

I denna härliga bekännelse och bön, hwaruti den fromme Esra innesluter sig sjelf såsom förändrande till det syndiga folket, har Guds Ande

wisat och, huru ett *reat* och redligt prestertligt sinne skall wara bestäffadt. Ingalunda är det nog berömd, att prestens läppar skola bewara läran, utan han skall wala och bedja för folket, och i ödmjuk belägenhet och bön bära deras själar på sina händer inför nådens thron och nedkalla öfwer församlingen Guds Andes ljus och himmelska gåfwor.

10. Capitel.

Främmande hustrur affskiljas.

Då Esra så bad, bekände och gret, och låg inför Guds hus, församlade sig till honom utaf Israels en ganska stor menighet af män, qwinnor och barn; förthy folket gret swärtilgen.

En sådan werkan hade Esras bön, och så mäktig war hans inwertkan på folkets hjertan, att menigheten med honom nu förenade sig i synbabelägenhet, bättringstärar och bännerop inför Herran, som synder förlåter och förbarmar sig öfwer alla boisfärdiga. Det gör alltid en djup werkan på folkets hjertan, då en redlig lärare föregår dem i uppriktig synbabelägenhet och bättring. Man har många exempel på, att då en lärare sjelf blifwit mäktigt sattad af Guds Andes kraft, så har på en gång en stor del af församlingen följt med honom genom den tränga porten, och äfwen de, som icke welat följa, hafwa dock länt en inwertkan af sanningens makt, som de icke funnit så lätt att motstå.

2. Och Sechania, Jesiels son, af Gelamis barn, swarade och sade till Esra: Si, wi hafwa förtagit och emot vår Gud, att wi hafwa tagit och främmande hustrur utaf landets folk; men här är ännu hopp derom i Israels.

3. Så låt och nu gbra ett förbund med vår Gud, så att wi utdrifwa alla hustrur, och dem som af dem födde äro, efter HERrans råd, och deras, som frukta vår Guds bud, att man må gbra efter lagen.

4. Så ståt nu upp, ty det hörer dig till; wi wilja wara med dig; war wid en god tröst, och gör så.

5. Då stod Esra upp, och tog en ed af de öfwerste presterna och Leviterna och hela Israels, att de skulle gbra efter detta talet: och de swuro det.

Denna förre fränghet wid detta tillfälle war nödwändig, emedan afguberiets förfärliga följder just genom fångenskapen blifwit så starkt ådagalagda, och afguberiet war kuswundfästligen en följd af förbindelse med hedniska folk.

6. Och Esra stod upp inför Guds hus, och gick in uti Johansans, Esajas

sons, kammare; och då han dit kom, ät han intet bröd, och drack intet watten; förthy han förjde öfwer deras öfwerträdelse, som i fångelsset warit hade.

7. Och de läto utropa i Juda och Jerusalem till alla fångelssets barn, att de skulle församlas sig till Jerusalem.

8. Och hwilken som icke komme innan tre dagar efter öfwerstarnas och de äldstas råd, hans egobelar skulle alla till spillo gifwas, och han affskiljas ifrån fångarnas menighet. * * 3 Mos. 27: 28.

9. Då församlade sig alla Juda män och BenJamin till Jerusalem innan tre dagar; det är, på tjugonde dagen i den tionde månaden; och allt folket satt uppå gatan inför Guds hus, och bätswade för detta ärendes skull och för regnet.

10. Och Esra presten stod upp, och sade till dem: I hafwen förtagit eder, i det att I hafwen tagit främmande hustrur, på det I skulle ännu förbta Israels skuld.

11. Så bekänner nu HERran edra fäders Gud, och görer det honom lust är, och skiljer eder ifrån landets folk och ifrån de främmande hustrur.

12. Då swarade hela menigheten, och sade med hög röst: Ste, såsom du och sagt hafwer.

13. Men folket är mycket, och regnswäder, och kan icke stå ute; så är det icke heller en eller två dagars gerning; ty wi hafwa sådan öfwerträdelse mycket gjort.

14. Låt och beställa våra öfwerstar i hela menigheten, att alla de i våra städer, som främmande hustrur tagit hafwa, komma på bestämd tid; och de äldste i hwar stad, och deras domare med, till des vår Guds wrede må ifrån och wänd warba i denna saken.

15. Då wordo bestälde Jonathan, Afahels son, och Sahesia, Litba son, öfwer denna saken; och Mesullam och Sabethai, Leviterna, hulpo dem.

16. Och fångelssets barn gjorde alltså; och presten Esra och de öfwerste fäderna i deras fäders hus och alle, de nu nämnde äro, affskilde sig och satte sig på första dagen i tionde månaden till att ransala om detta ärendet.

17. Och de uträttade det på alla de män, som främmande hustrur hade, på första dagen i första månaden.

18. Och wordo funne ibland presternas barn, som främmande hustrur tagit hade, nemligen ibland Jesua barn, Jozadats sons, och hans bröder: Maaseja, Elieser, Jarib och Gebalta.

19. Och de gåfwo deras hand deruppå, att de wille utdrifwa hustrurna, och till deras suldboffer* offra en wäbur för sin skuld. * 3 Moj. 4: 3.

20. Ibland Immers barn: Hanani och Sebadia.

21. Ibland Harims barn: Maaseja, Elia, Semaja, Jehiel och Ussia.

22. Ibland Pashurs barn: Elhoenai, Maaseja, Ismael, Methaneel, Josabad och Eleasa.

23. Ibland Leviterna: Josabad, Simej och Kelaja, den är Kelita; Bethahja, Juda och Elieser.

24. Mland sångarena: Eljasib; ibland dörrwaktarna: Sallum, Telem och Uri.

25. Utaf Israël: Ibland Paros barn: Ramia, Nisija, Malchija, Mijamin, Eleazar, Malchija och Benaja.

26. Ibland Elams barn: Mattania, Sacharia, Jehiel, Abbi, Jeremoth och Elia.

27. Ibland Sattu barn: Elhoenai,

Eljasib, Mattania, Jeremoth, Sabad och Ussia.

28. Ibland Bebai barn: Johanan, Hanania, Sabbat och Athlai.

29. Ibland Bani barn: Mesullam, Malluch, Abaja, Jasub, Seal och Jeremoth.

30. Ibland Bahath Moabs barn: Adna, Chelal, Benaja, Maaseja, Mattania, Bezaleel, Binnui och Manasse.

31. Ibland Harims barn: Elieser, Nisija, Malchija, Semaja, Simeon,

32. BenJamin, Malluch och Semaria.

33. Ibland Gasums barn: Mattenai, Mattatta, Sabad, Elipheleth, Jeremai, Manasse och Simi.

34. Ibland Bani barn: Maabai, Amram, Uel,

35. Benaja, Bedja, Cheluhu,

36. Banja, Meremoth, Eljasib,

37. Mattania, Mattenai, Jaasav,

38. Bani, Binnui, Simi,

39. Selemia, Nathan, Abaja,

40. Machnabbai, Safai, Sarai,

41. Asareel, Selemia, Semaria,

42. Sallum, Amaria och Joseph.

43. Ibland Nebo barn: Jegiel, Matitthja, Sabad, Sebina, Jabbai, Joel och Benaja.

44. Dessse hade alla tagit främmande hustrur; och woro somliga ibland desamma hustrur, som barn föddt hade.

Ände på Första Esra Bok.